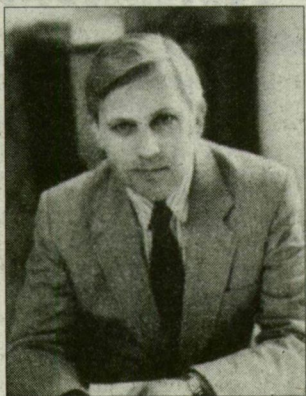

■ **En úgy látom...**

Az ügyelet nem járóbeteg-rendelés

Dr. Czigner Jenő professzor:
– A klinikán nem szűnik meg az ügyelet

Dr. Csenke László főorvos:
– Meghosszabbítjuk a járóbeteg-rendelést

Évek óta a klinika és kórházak között oszlik meg az orr-fül-gégészeti esti-éjszakai, illetve hétvégi ügyelet. Igaz, nem egyenletesen, hanem 5:2 arányban. A klinika a hét 5 napján, a kórház pedig 2 napon tart ügyeletet. A hétvégi ügyeleten pedig – ugyancsak a klinika javára – 3:1 arányban osztozik a klinika és a kórház.

Néhány hete vita kezdődött a SZOTE és a város egészségügyi vezetése között az orr-fül-gége ügyeleti rendszerről. Olyan hírek is felröppentek, hogy a klinika kiszáll az ügyeletetől.

Dr. Czigner Jenő, az orr-fül-gégéklínika professzora:

– Nem az ügyeletnek szűnnek meg a klinikán, s a klinika nem száll ki az ügyeleti rendszerből, hanem azoknak a betegeknek az ellátását nem tudjuk tovább vállalni, akik járóbeteg-rendelésnek tekintik a klinikai ügyeletet. Nem egy és nem két esetben fordult elő, hogy fülmosásra jött a beteg a hétvégi ügyeletben, vagy egész napos fülfájással kívárta az esti ügyeletet, mondván, hogy ott úgysem kell várakozni. Az egyetemi klinika felvételes ügyeleti feladata ellátni nemcsak a város, a megye, hanem a dél-magyarországi régió legsúlyosabb orr-fül-gégészeti eseteit, a vérző, a fulladó és egyéb súlyos betegeket. Ennek a feladatunknak továbbra is eleget teszünk, mint sürgősségi ügyelet, de nem vállalhatjuk fel azoknak a betegeknek az ellátását, akik a járóbeteg-rendelés helyett veszik igénybe a klinika ügyeletét, s akik sokszor ké-

nyelmi szempontok miatt választják az esti, hétvégi ügyeletünket.

Dr. Csenke László, a város egészségügyéért felelős alpolgármestere:

– Úgy gondolom, évek alatt kialakult rossz szokássá vált a szegediek körében, hogy az ügyeletet meghosszabbított járóbeteg-rendelésnek tekintették, s a nem sürgős és súlyos esetekben is a klinika, vagy éppen a kórház ügyeletét keresték fel. Sajnos ebben szerepet játszottak a háziorvosok is, akik az ügyeletre utalták be a betegeket. Ezen a gyakorlaton kell változtatni, ami valószínűleg hosszabb időt vesz igénybe. Az egyetemen úgy egyeztünk meg, hogy az ügyeleti rendem megváltoztatunk, hanem meghosszabbítjuk a rendelőintézetben a rendelési időt. Minden munkanapon este 7 óráig fogadják a betegeket az orr-fül-gégészeten. Ha valakinek gégészeti problémája van, akkor eddig az időpontig elmehet az egyes rendelőbe. Reméljük, hogy a járóbeteg-rendelés idejének meghosszabbításával elejét vesszük annak, hogy indokolatlanul terheljék az ügyeletet a betegek.

K. K.

■ Véleményem szerint

Köszönetek hálával, s anélkül

Méhes János szegedi olvasónknak a kormánycomagokkal van gondja. "Nem tudom, számolja-e valaki, mennyi csomagot kaptunk eddig – trja. – Isten bizon, akár egy csomagküldő szolgálat. Nem szerepelt ez?" Levele végén pedig felteszi az újabb kérdést, vajon köteles-e ő az ilyen csomagot átvenni.

A pusztamérgesi általános iskola elsősei rajzokkal és papír-textilbábokkal neveztek a DM által meghirdetett Walt Disney pályázatra. Leíratatlan örömmel vették tudomásul, hogy egyik nyertesként elutazhattak Budapestre, a Globe Színházban lévő kiállításra. Az iskolások hálásan köszönik a lehetőséget, s név szerint is kiemelték Takács Viktor kollégánkat, aki az egész program zökkenőmentességét biztosította. Ugyancsak köszönik Bőrcsök Antal polgármester segítségét, aki a Pusztamérges és Szeged közötti díjmentes utazásról gondoskodott. Így zárják levelüket: „Olyan csodálatos élményt éltünk át ezen a ki-

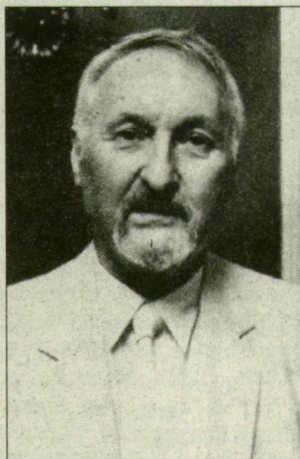
ránduláson, amelyet bizonyára évek múlva is szívesen felidéznünk az ott készült fotók nézegetése közben."

Régi olvasónk, Sánta Istvánné férje táppénzét keresi. A munkáltató január végén adta be a táppénzes papírt, s májusban még mindig nem kaptak egy fillért sem, a reklamációk ellenére sem. Így bosszankodik: „Már meg sem merem kockáztatni, hogy a márciusi táppénzt mikor kapjuk. Lehet, hogy abból tudunk a gyerekeknek karácsonyi ajándékot venni?"

A szegedi városi kórház Ideg-elme osztálya önzetlen segítségért mond köszönetet. A pszichiátriai osztályok sívárságán, szegényes felszereltségén segített a Flóra Design Stúdió Kft., valamint a szőregi Csizsár dísznövény és faiskola, amikor virágokat, dekorációkat, díszfákat ajándékoztak. Az említettek nagylelkűsége nem egyszeri, hanem továbbra is fennmarad e betegek és ápolók számára hasznos kapcsolat.

Szerencsés csillagzat alatt született, aki elmondhatja magáról: 85 esztendő. Így vélekedünk, ha nagyapánkat ünnepeljük. Ha egy gazdasági vállalkozás, egy városi újság éli meg a 85. születnapját, akkor meg különösen érdemes megállni egy pillanatra, s végiggondolni ennek jelentőségét.

Péter László

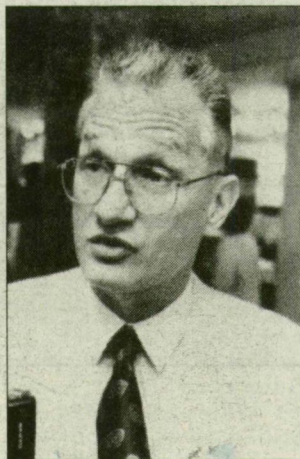
Péter László irodalomtörténész, a JATE professzora, a Szegedért Alapítvány fődíjasa:

– A város napi életét jól tükrözi a Délmagyarország. Ezért ma minden szegedi „a város lapjának”, mindennapi olvasmányának tekinti. *Lapszámai később helytörténeti forrásul használhatók.* Viszont a hagyományokat követve a művészeti és irodalmi örökséggel bőkezűbben bánhatna. Sportot nem olvasok, a kül- és belpolitikáról pedig nem a Délmagyarországból, hanem az országos lapokból tájékozódok. A helyi riportokat, interjúkat szorgosan elolvasom.

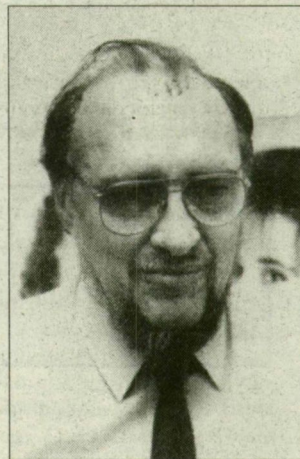
Lippai Pál ügyvéd, Szeged első „szabadon választott” polgármestere:

– A közügyek iránti érdeklődésem megmaradt. Ha valaki ügyvéd vagy bármi, de nem polgármester, akkor elfogulatlanul fogja kézbe a lapot, nincs görcs a gyomrában, hogy mit olvas a Csörögben, mit lát a Feketepont rovatban. Egy városi lapnak mindenféle politikai erőtlő egyforma távolságot kell tartania. A Délmagyarország e szempontból független. Az pedig, hogy kritikusan lép fel, nagyon helyes. A sajtónak mindig is ez a feladata.

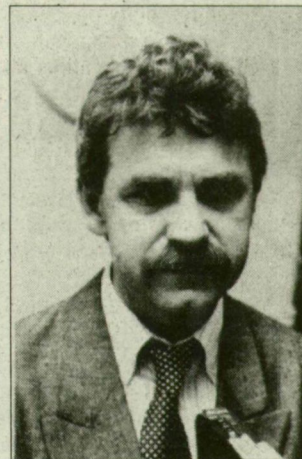
Weininger Richárd karmester, a Liszt Ferenc Zene-művészeti Főiskola Szegedi

Lippai Pál

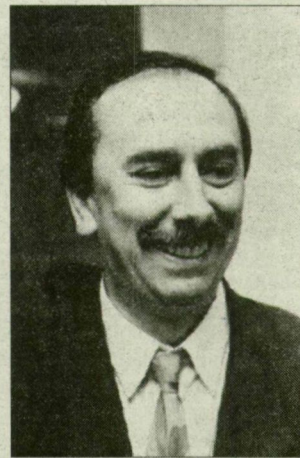
Weininger Richárd

Totik Vilmos

■ Ön miért olvassa a Délmagyarországot? Születnapi (m)értékek

A Délmagyarország 85 éves. A születésnap ünnepségsorozat záró gálaműsor szünetében néhány vendégtől azt kérdeztük: miért olvassa a lapot, számára mi az érték és a mérték?

Gazsó L. Ferenc.
(Fotó: Schmidt Andrea)

Konzervatóriumának igazgatója:

– A Délmagyarország 85 évvel ezelőtti lapszámát lapozgatva látom: már akkor is szölgáltak a város zenei életéről. Később hullámozó módon. Volt idő, amikor a zenei élet minden rezdülésére figyelt a Délmagyar. A legutóbbi időben sajnos nem így van. Örülnek,

ha ez a születésnap is rádöbbené a lapot, hogy jobban föl kell vállalnia a zene ügyét, többet kell foglalkoznia a művészettel, a tudományos élet mozgásával.

Totik Vilmos akadémikus, a JATE tanszékvezető egyetemi tanára, a Bolyai Intézet igazgatója:

– A lapot a lap olvasásával

kezdem. Az egész újságot átböngésem. Nagyon jók a mellékletek, de hiányolom a küpoitikai hírmagyarazatokat. *Örülök, hogy a tudományról annyit is szól a Délmagyarország, amennyi helyet erre a témára szán.* Ugyanis a társadalomban egyre inkább leértékelődik a tudomány szerepe. Manapság mindenki rohan valamiért, a legkevésbé az érdeklő, hogy mi történik a tudományos berkeben. A Délmagyarország mindent megtesz, amit egy napilap tehet.

Gazsó L. Ferenc újságíró, a Mai Nap főszerkesztője:

– A Délmagyarországnál az a fantasztikus, hogy „ügyelnek a részletekre”. Mint lapkiadó irigylésre méltónak találom az itteni hirdetésmennyiséget. A sajtópiacon szinte példa nélkül állóan gazdag melléklet-anyag nagyon „sűrű” és erős szakmai gárdát feltételez. Kizárólag a vidéki sajtó lehet biztonságban. Ennek oka a hagyomány, a komoly előfizetői kör, a stabil hirdetési bázis. A vidéki lapok között a Délmagyarország viszi a prímet.

Ú. I.

Bálint Sándor-szoba

Szeged Európa-hírű tudósia immáron másfél évtizede halott. Olvasva is, hallva is: lehetetlen! Pedig igaz. Mi mégis úgy vagyunk, hogy itt van velünk: sajátos csoszogó, apró léptű járásával jön be hozzánk a múzeumba, sietve nyargal a könyvtárba, az antikváriumba, sőt olykor meg-megjelenik egy-egy jelesebb kiállítás megnyitóján.

részletet. Ilyenkor ébred rá az ember: valóban milyen hatalmas munka is van ebben a könyvben. Pedig ez csak egy igaz, háromkötetes a sok közül. Legendák, történetek, érdekes szavak magyarázatai, az 1522. évi szegedi tizedlajstrom és-szegedi nevei, az állatokhoz kapcsolódó tréfás szölgások, mondások éppúgy kivételes figyelemre késztették a hallgatókat, mint a város történetének, népeletének Bálint Sándor által minél tökéletesebben fel-

tárt, és műveiben bemutatott részletei.

Hamar megéreztem, és talán nemcsak én, hogy ilyen „ismeretterjesztő előadásokat” nem ártana mindegyik szegedi kultúrházban, és legfőképpen az iskolákban(!) rendszeresen tartani. Félek, vannak, akik megkérdezik most: miért? Mások ezer magyarázattal válaszolnak, hogy miért nincs rá idejük. És ez nagy baj!

Ha csak annyi időt és teret szánunk reá, mint amennyit ő

egyedül miránk, máris gazdagabbak lennénk. Már ami a silány városismeretünket jelenti. A szegedi nagy táj ismeretével pedig éppenséggel sehol sem vagyunk (!).

Fogadjuk el tehát egyszerűsmind örökre már Bálint Sándort Szeged népének nagy tanítójának, hiszen ő sem akart más lenni soha. Mondotta is: „Ha újra lehetne kezdeni az életöt, pedagógus lennék.”

Az újszegedi kultúrházban most egy állandó jelleggel látható fotó- és dokumentumkiállítás látható, amelynek a neve: Bálint Sándor-szoba. Szerény, mint amilyen maga Bálint Sándor volt. Legyen nekünk is az otthonunkban, az iskolánkban, és a lelünkben egy-egy parányi kis szoba, egy kicsiny polcocska, amelyen Bálint Sándort őrizzük, és olvassuk őt, engedjük bensőnkbe: ő mindig megérkezik, és velünk marad.

Ifj. Leló József